

UN GUANT A LA NEU

El primer cop que vaig escoltar aquella veu va ser un capvespre d'hivern. Havia pujat el pendent del cementiri del poble, que era cobert per una fina capa de neu. Faltaven pocs dies perquè acabessin les vacances de Nadal i em sentia ja força fastiguejat de les reunions amb la família. Al camí, no m'hi havia trobat ni una ànima, només les petjades de les aus, que grallaven cap al cel crepuscular.

Sabia que el cementiri era tancat a aquella hora, però m'agradava la vista privilegiada cap al Mediterrani. Teià és un poble dreçat en una muntanya davant del mar. Amb tot, com que és lleugerament enfonsat, el "gran blau" no es veu si no t'enfiles a un promontori, com ara el del cementiri.

Recolzat en una de les tàpies, vaig entretenir-me seguint amb la mirada un vaixell quan allò va sorgir... el cor se'm va disparar en oir el cant. Era una veu extremadament tènue, com de vidre. I venia de l'altra banda dels murs.

Encara sorprès, vaig agusar l'oïda per escoltar aquella melodia fúnebre. En efecte, una veu de nena sorgia del cementiri tancat. Un calfred em va travessar la columna vertebral mentre tractava de desxifrar el cant:

*Sun was hiding into the clouds
Black birds flew over the graveyard
I was feeling half dead inside
Without knowing you were half alive¹*

---

¹ El sol s'amagava entre els núvols / Negres aus volaven pel fossar / Em sentia morta per dins / Sense saber que tu eres mig viu.

—Però ¿qui dimoni...? —vaig preguntar-me en veu alta per foragitar la por.

Tot just la tonada lúgubre va interrompre's, com si l'ésser que l'havia modulats hagués detectat la meua presència. Encuriós, vaig córrer cap a la tanca closa, però des d'allà no es podia veure el lloc d'on havia sorgit la veu.

—¿Que hi ha algú? —vaig cridar davant de la possibilitat que un nen s'hagués quedat tancat al cementiri.

Silenci.

La remor del vent va ser l'única resposta, mentre la nit començava a caure com un teló pesant.

Entre perplex i fascinat, vaig decidir tornar a casa.

Vaig baixar el pendent amb calma, a l'aguait de no relliscar amb la neu gelada. Aquell càntic espectral m'hauria semblat una al·lucinació transitòria, si no fos perquè va ressorgir quan era a uns trenta metres del cementiri.

Potser perquè el vent que baixava pel vessant facilitava la propagació del so, la veueta va deixar-se sentir nítidament. Cantava tot just notes baixes i aspres, com si adoptés el to d'un home.

*Why are you alone in here,
so far and near?²*

Vaig córrer pendent avall, amb força risc de relliscar i caure pel barranc, i no vaig aturar-me fins arribar a les primeres cases del poble.

+ + + +

Després d'una nit d'insomni —no podia treure'm del cap aquell cant—, vaig tornar al cementiri sota la llum del matí.

---

² ¿Què fas aquí tot sol / Tan lluny i tan a prop?

Vaig arribar-hi minuts abans que el funcionari obrís la porta, que vaig creuar amb pas decidit per dirigir-me a la zona del cementiri on havia escoltat la veu.

Les tombes i les làpides reverberaven amb la neu i el gebre, que tornaven els raigs de sol amb una resplendor fantasmal. I jo era l'únic visitant del cementiri a aquella hora.

Vaig aturar-me prop del mur des d'on havia escoltat el cant. No hi havia petjades de cap mena als camins entre les tombes, però ben mirat podia ser que les hagués cobert una suau nevada nocturna. Era ja a punt de sortir del petit cementiri quan una cosa obscura sobre una llosa em va cridar l'atenció.

Intrigat, vaig inclinar-me sobre el que va ser un guant negre de licra, com el de Gilda a la pel·lícula. Vaig desenganxar-lo del seu llit de neu. Desprenia un perfum suau i especiat, la qual cosa significava que no portava allà oblidat gaire temps. A tot estirar una nit...

Mentre enrotllava el fi guant per guardar-lo a la butxaca, vaig entendre que pertanyia a qui havia cantat la melodia fúnebre.

Vaig recordar aquella veu extremadament tènue, com d'infant d'un cor. Potser una dona amb veu de soprano havia cantat des del cementiri tancat. Això era més estrany encara, ja que jo havia estat el primer a entrar al fossar i no hi havia trobat ningú. Només el guant damunt la neu i un misteri que no aconseguia desxifrar.

Van haver de passar mesos fins que, un cop fosa la neu, emergís una resposta més inquietant encara que el propi enigma.